

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XX. Satis nobis ea esse debet oratio, quæ hactenus proposita est, nec conquerendum est, ex postulatūve, quod ad aliam illam eminentiorem nequeamus pertingere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

aliud præter cor tuum, non querit, hoc vnum spectat, hoc loco operis acceptat. Totum te illi in oratione offer, cor tuū illi præsentat, ac cum tali in ea feruore versari desidera, quo ardentissimi Seraphini coram eo consistunt; & hanc Deus voluntatem pro opere ipso intuebitur ac recipiet. Quocirca ea demum bona, iuxta hanc veritatem, erit deuotio, & optima consideratio, vt scilicet dum in oratione tepidos nos & aridos sentiemus, consideremus, quot serui Dei ea ipsa hora in oratione feruenter agant, forte etiam in lachrymis natantes, atque etiam sanguinem effundentes, imaginemur simul cum illis nos orate; nec cum illis modo, verum etiam cum omnibus Angelis ac spiritibus cælestibus, Deum amando & laudando; nosque ad ea quæ illi agunt referamus, hac ratione supplendo quod ipsi facere non possunt, ex toto corde quin & ore ipso, identidem verba illa Ecclesiæ repetentes, *Cum quibus & nostras voces vt admitti iubens deprecamur, supplicii confessione dicentes, Sanctus, sanctus, sanctus, &c.* quod ipsi dicunt, Domine, idem dico & ego; quod illi agunt, hoc ipsum & ego facere cupio, & quo ipsi modo te laudant & amant, equidem te laudare, benedicere & amare vellem. Interdum quoque nobis vtile erit ad nos ipsos referre, ad id scilicet tempus, quo alias bonam fecisse orationem nobis videbimur, dicentes: Quod tunc temporis volui Domine volo modo; sicut tunc me totum tibi obtuli, ita me offero in præsens, & sicut tunc temporis peccatorum me penitebar & humilitatem, patientiam, & obedientiam desiderabam, sic eam nunc Domine desidero, & à te efflagito.

Ante omnia vero mire fructuosum & vtile exercitium est, opera nostra cum operibus Christi coniungere, & eius, sanctissimæque eiusdem passionis meritis defectus nostros & imperfectiones tam in oratione, quam in reliquis ope-

ribus nostris commissos supplere, orationes nostras Patri æterno in amoris & feruoris, quo Christus ipse alias in terra orauit, & ipsum laudauit, vnione, ieiunia vero in ieiuniorum eius vnione offerendo; eum quoque rogando, nostram vt impatientiam per filij sui patientiam, superbiam per eius humilitatem, nequitiam per eius innocentiam supplere & instaurare dignetur. Hoc exercitium Dominus quibusdam de particularibus amicis suis, vt ait Blossius, alias reuelauit, vt hac ratione opera nostra meritoria faciamus, & aliquem valorem iis addamus, atque infinito meritorum Christi thesauro paupertatem nostram subleuemus.

Hoc exercitium amicis suis Deus reuelat. Lib. 9. Instit. spirit.

CAPVT XX.

Satis nobis ea esse debet oratio, quæ hæctenus proposita est; nec conquirendum expostulandumue, quod ad aliam illam eminentiorem nequeamus pertinere.

Verus humilis, vt ait Albertus Magnus, ad sublimem & eminentem orationis modum, & extraordinarios illos fauores, quos amicis suis interdum Dominus communicare solet, aspirare non audet, imo ne quidem id petere in cor suum admittit. Tam parui namque se facit, vt omni se gratia & spirituali consolatione indignum existimet; atque adeo si qua interdum consolatione eum Dominus visitare dignatur, non nisi summo cum timore eam recipit, has se ratus fauores & consolationes minime promereri, neque eum quem oportet ex iis fructum capere posse. Quocirca, si vere essemus humiles, ea hæctenus descripsimus: imo singularis

li. de adhaerendo Deo. Tutiior oratio ordinata.

Bb 3 cuius

cuiusdam beneficii diuini loco habere-
mus, quod per viam humilitatis nos de-
ducatur. hanc quippe viam insistentes
tuti erimus & conseruabimur, in alia
illa fortasse euanesceremus & perire-
mus.

Serm. 5. in
Quadrages.

S. Bernardus ita nobiscum Deum a-
gere asserit, sicut in hoc mundo patres
cum filiis paruulis solent: illi namque
his panem petentibus libenter eum dant,
at cultrum pani sciendo potestibus
eum negant, quod hunc iis minime ne-
cessarium esse norint, at aliquod potius
dammum inferre posse, eo se se laedendo;
Vnde ipse pater arrepto cultro panem
discindit, ut ita puer a labore omni libe-
retur & periculo. Eo prorsus modo a-
git Deus; dat nimirum tibi panem dis-
cisilum, gustus vero & consolationes
quæ in eminentissima illa oratione con-
tinentur, denegat, ne forte te lædas &
noceas, inde superbiendo, dum te esse
spiritualemputas, & aliis præfers; Vnde
longe maius tibi Dominus dat benefi-
cium, quod diuisum tibi det panem,
quam si cultrum daret quo tu ipse eum
diuideres: si per hanc orationem ma-
gnam tibi det constantiam & genero-
sum propositum ante moriendi, quam
peccandi, teque toto vitæ tempore præ-
seruet, ne in vllum lethale crimen pro-
labaris, quæ a te melior ac fructuosior
oratio posset desiderari?

Deus dat no-
bis vtiliora,
quam sint ea
qua petimus.

Hoc quoque respondit filij prodigi
pater filio suo primogenito: hic namque
tanto videns fratrem suum afortunum gau-
dio, plausu, & exultatione à patre in
gratiam admitti, indignari cepit, & pa-
ternas ædes ingredi noluit, dicens; Tan-
to tempore fideliter tibi domi sum san-
ctus, semper iussis tuis filialiter obsecraui
& morigerus fui, & nunquam mihi vel hæ-
dum dedisti, quem cum amicis meis
manducarem, huic vero nepotianti, qui
omnem suam substantiam consumpsit,
& mandata tua spreuit, vitulum sagina-
tum occidisti, splendidum epulum in-
struxisti, symphoniam adornasti, atque

aliis lætitiæ modis excepisti: Respondit
autem pater, *Fili tu semper mecum es*: id
est, Non id eo facio tibi, quod illum tibi
in amore præferam; tu semper domi & a-
pud me conuerfarius: æquum etiam erit,
ut, quod ipse tibi præsto, agnoscas & æ-
stimes. An non satis tibi fauoris & be-
neuolentiæ ostendo, quod te semper a-
pud me detineam? Eodem plane modo
feres hic habere: num paruum quid tibi
videtur esse; Quod Dominus te sem-
per apud se & in domo sua detineat? Læ-
ge sane maius est, quod perseverantia
tibi det donum, & ita te sibi constrictum
teneat, ut ab eo nunquam peccando de-
sciscas, quam quod post lapsum tibi ma-
num tui filij prodigo factum, amicum
portigat: sicut etiam maius est, ita ten-
ti te ab eo, ut captum non committas,
quam post collisionem perlanati. Si ve-
ro hac ipsa quam habes orationis specie,
hoc tibi Deus det, quid conquisis? Si
per eam magnam quandam tibi ad om-
nia, quæ ad cultum Dei pertinent, per-
agenda promptitudinem, integram in-
differentiam ac resignationem tui in
omnibus quæ obedientia tibi præscribit,
concedat, quid amplius desideras? Si
per eam te in humilitate, ac sui timore
conseruet, detque ut caute ambules, ab
omnibus te occasionibus & periculis,
quæ occurrere queant, præseruando,
quam ingemiscendi habes causam? Hic
nempe fructus est, qui ex oratione, elio
ea etiam sublimior & eminentior foret,
tibi colligendus esset, &, licet tibi Deus
multas in ea consolationes & gustus da-
ret, ad hoc eas debes ditigere. Hoc
porro Deus in simplici hac & ordina-
ria oratione facit; ut qui orationis fru-
ctum & finem, sine extraordinariis il-
lis eleuationum, ac spiritualium con-
solationum medijs elargitur, ut rei-
psa experiantur, qui in eadem perseue-
rant.

Hinc duplici nomine propter hoc
Deo grates agenda sunt: primo, quod
ab euanescenti & superbiendi pericu-
lo,

lo, quod forte subesset, si alia via con-
duceremur, nos liberet, deinde quod
orationis nobis fructum & utilitatem
completissimam det. Ioseph Patriar-
cha hinc fratres suos asperere & præfra-
cte alloquebatur, illinc vero saccos
eorum frumento repleri, ac laute læ-
reque eos ab œconomo suo haberi ius-
sit. Eodem prorsus modo Deus agit no-
biscum.

Vix intelligimur in quo consistat o-
ratio, vel potius in quo noster situs
sit profectus & perfectio, quæ finis &
fructus vnicus est, ad quem oratio ordi-
natur. Sape vero dum male res suc-
cedit, putamus bene eam succedere; &
cum bene, tunc malum eius successum
esse arbitramur.

Tu porro illud ex oratione colligere
stude, quod ante colligendum monui-
mus, ac præsertim vt illam diem bene &
cum aliorum ædificatione transigere
proponas, vt supra dictum est; & bo-
nam tunc orationem feceris, etsi vel pu-
mice aridior, & saxo durior in ea appa-
ueris. Quod nisi ex oratione elicias,
ea bona dicenda non est, esto toto eius
tempore & lachrymis madueris, & ad
tertium vsque cælum in ea euectus fuis-
se videaris. De hoc ergo orationis ge-
nere posthac noli conqueri; de teipso
potius conquerito, ac dicito, In morti-
ficatione, in humilitate, in patientia,
in silentio, ac recollectione mentis,
non eo quo quidem oporteret modo
procedo.

Hæc sane bona quærela & expostula-
tio est: per hanc namque de teipso con-
quereris, quod ea non facias, quæ tibi
necessario faciendæ sunt, & vt facias in
tua sint manu: dum vero de oratione
tua conquereris, de Deo conqueri vide-
ris, quod eum, quem fortasse velles, ad
eum tibi aditum, accessum, quietem, &
consolationem non tribuat. Quare bo-
na hæc expostulatio non est, nec (vt
Bethulienus ait Iudith) est sermo, qui
Deum ad misericordiam pronocet, sed

potius qui iram excites, & furorem ac-
cendat. Et sane patet, quam in hoc se-
cus atque oportet, & inucto modo
procedamus: dum videlicet nequa-
quam cõquerimur de eo quod nos mor-
tificare, humiliare, vitam emendare
(quod tamen in nostra est potestate) no-
limus; sed de eo tantum, quod in nostris
manibus non est, & à gratuito Dei do-
no penitus dependet.

Cura ergo, vt te mortifices & supe-
res, atque illud hic age quod proprie
in tua situm est manu; Deo autem relin-
que quæ ipsius sunt curare: magis quip-
pe ipse erga bonum nostrum afficitur de
eo sollicitus, quam nos ipsi: hinc si nos
præstiterimus quod nostrum est, securi &
ruti esse possumus à parte sua eum, in
dando quod nobis conuenit, minime
defuturum. Pluribus de eo loquemur,
vbi de nostræ cum diuinæ voluntatis cõ-
formitate agendi locus erit, vbi simul
quærelæ & tentationi magis ex professo
& proposito satisfaciamus.

Fac quod in te
est, reliqua à
Deo præsto-
bit.

Tract. 8. c. 24
& seqq.
Vide super e.
s. ad finem ex
Bernardo.

CAPVT XXI.

Quæ sint cause, cur in oratione dis-
trahamur, & quæ distractio-
num curandarum sint
remedia.

EST hæc ordinaria quædam quæstio &
documentum, vnde etiam commu-
niter sancti Patres de ea agunt, atque sa-
tis in particulari Cassianus. Tribus
causis vel radicibus procedere distra-
ctionem in oratione posse docent. Pri-
mo è nostra socordia ac negligentia,
quod nimirum per diem in nimis multa
nos diffundamus cum pauca cordis no-
stri custodia, & exigua sensuum recolle-
ctione. Qui ergo ita effunditur, querere
non debet, vndenam postea orationis
tempore distrahatur, & cur eam inire ne-
queat. Certum est enim, imagines, figuras,
ac

Collat. 2. c. 7.

Distractio-
num tres cau-
sas.

Socordia non
fra.